לדה אולי עצמון – שיש פה סעיף לא אופני מחטין בפרוסה
תבשיל כי והדרתי בגד אחת חיים וכו', ובקבוד שם מן
הקרן מאירי בפנקס, הולך הלך. (שזה הלו בעיין), וגם אבל
הכלי, ותיב כי דמים פשוט, שכל לה האיסור שלם. ואולם לפי
הרמב"ם דמי קרקע בקרקע, כי סי' בה, אמר כאן דהשתא הוי
פשוט, ואין בזה נתקיים ולאו איסור הוי.

והעתיבות מוסר דמאירי בפנקס שלא יהי נהוי לאכל, ולה
הלך – אופני הם הכלי בעין בהוא הלכן – אשרי דאכלן לב
בקצבי לצלה ולא בכשרותי דעתכם קשי. (בפנקס הוי
הולך אשרי דקאי בכשרותי דאפשר אמלב בלצלה).

והקבלת מיוחד לפי הגמ' בין קה לבי לא אקבלת,
ואכלי בתב מאיסתו. כי תלוי שם, הכל בכלי, כאן בהמו
בעינן אוסר הין דמים, בכין להתיר הדמים, ואלא
הדמים ליכא בה שום. ובזה נתקיים גם של פשוט דהכא

הרשב"ם רש"י שבועות הדיינים, אומר דכאן קחני דבכלים
לא פרוסה לגבי שבועה, הלה לגבי שיבא הדיינים. וכי
עוד הרשב"ם ואינטר דגם לגבי קדשים כן. ע"ש. והקבלת
שם ומבינה תהו מריש קדשים ומדלג יש שם.
ואולם הגהי קדשים סי' ל', לפי הין לגבי קידשה בתורה
דאתיב מטאה לדידי שלי לי. ולכאורי בפשוט לא לדידי שלי
לי, אינן מהני הכא, והוי אין לגבדי אלא מקום ושעתא, וגם
את שולם בגדי, פשי, מה בכין לדידי שלי לי.
אלא בכין פרוסה איכא ב' דינים (א) תורת ממון, ופחות עשרה
ליכא בגדר תורת ממון. (ב) מדין שיעור. ולכן פשוט לא לדידי
שלי לה – לגבי תורת ממון. (ולדידי שלי לי יכול להשלים
השיעור כמו פרוסה), ואם היכא דאיכא תורת ממון,
אמר בשי שיעורא. ואולי סברת הין דגם שולם בגדי, איכא
בדי תורת ממון אלא דאשר בשיעורא, ואין לגבדי אלא מקום
ושעתא, בגדי מהני לדידי שלי לי. ולפי גבי שבועה, ושיבא
הדיינים, בגדי הין תורת ממון. וכלי פשוט נקרי תורת ממון,
ואהו הדיוק בלא שיעור, ופשי בחשיבות של תורת ממון.

ולעניין קדושין, לגי סתי, דהוי בדרי שיאור וליבא, אשה
היא דנשתפין הרשבא, שיעורין מצד לדידי שוי לי.
ובהיש קדושין ויש בם, דהתם קבלתי לדם חליפין ולא
מהלם לדידי שוי לי. ובילא שם מיירי באופן בליבא
לדידי שוי לי. והיא דשיבריין מן הקלי הלי אפי
בשיולם משום דבלי עקיר של בשולם, ולאבוי איבוי תיירא
אמון, ומצד שיעורים, הרי לבלי ליבא שיעורים.

בלא ולם שיק בחקלתי - ביהבקס. תקירה בתמורה מהו האיסור,
(א) מה שעקיר את השני, ליבא איסור. ואינו הקפידא
של רבינו לעקור הקדושה הראשונה דרך תמורה.
(ב) דקפידא התורה היא גם של חלות התמורה של השני.
ובפשטות יש להוכיח כהצד א' - דהנה אולמרת
דתמורה הוי כמשך לקדשה - (אלא בלונין של התמורה, משום דאין
שייה מנמשך ב' קדושין אלא משום דהקדשה אינבלא שייה).
ולם נאמר דהאיסור הוא גם של חלות הקדושה של השני,
אלא אינך מה שעקר נמשך לקדשה. ומבאן רואי דאיסורא
הוא רבינו לעקור הקדושה מהראשונה. שכן לבאורי
מהו דהנה מקי ה' ד' אינך חלה התמורה, לרבינו האומר
כלא דהוה לגמ אמרלא - משמע דהאיסור הוא גם של
הקדושה של השני. ואומר הקה. (תמורה סוד) הן
אמנם חלות קדושה השני ליבא איסור, אלא כיון דהקדושה
לא, בזה מתמן איסור (דבונה לעשות חלוף הראשונה),
גם בזה שיין לומר כלא דהוה ובכי. ורואי מהני דקשים
לבי השוחט בשבת אמרו שחיטתו כשרה, לרבא, וה' תירוצים,
שכל היתר הבשר לגבולה אינך האיסור, אלא כיון דסיבת
המתיר, נשחט, אסורה, איבוי הוי דינו דרבא.
ולפי מלוב הרמב"ם היא תמורה, דמתיב לאו שבלא, ואלו בהולה
דבדיבורו איתביה מעשה, ולפי הנלי מלוב כיון דאיסור האיסור.